

"כי האדם עץ השדה"

על קהילת העצים...

דודי גולדמן/מוסף 7 ימים, 14.8.2009

צורת העבודה של היער כרשת של אורגניזמים,
מסביר ד"ר גרינצווייג, התפתחה בתהליך שנמשך
אלפי שנים ובו נוצר תיאום מלא בין כל מרכיביו של
היער. את התיאום הזה, אסור לנו להרוס.
"**יש עזרה הדדית, יש דחיית מתחרים ויש
התארגנות ברמה הגבוהה ביותר.
אפשר להתסכל על היער כולו כעל גוף
שדואג לעצמו ולכל מה שבתוכו...**"

... יש עדויות לקשרים רבים בין השורשים של
העצים השונים: מתברר שהם מגיבים זה לזה,
ועוברים ביניהם חומרים כימיים. בספרות
המחקרית בעולם יש פרסומים שהראו שכאשר
חיפושיות קליפה תוקפות עץ אחד ביער, לא רק
העץ המותקף מייצר חומרים שיגנו עליו, אלא גם
העצים שבקרבתו...

אחר צהריים אחד, טיילנו בשביל הפסגה של המירון, תחת מעטה של
ירוק של אלונים. מדי פעם הייתה נגלית לעינינו חלקת נוף רחבה,
משתרעת תחתינו עד האופק בקימורים ירוקים. אחר-כך היינו חוזרים
אל תוך העצים שדממתם הילכה עלינו קסם. שלוה גדולה הייתה פרוש
במקום, וסוג של פרחים שאיני יודע את שמו, הדגיש בכחולו העמוק
את הדומייה.

שמתי לב שעצי האלון במורד הדרומי גבוהים באופן משמעותי מן
האלונים במורד הצפוני. כשהערתי את תשומת ליבו של בני שהלך
לצידי הוא הוסיף הערה משלו שעוד הוספתי לחשוב עליה זמן רב.
הוא אמר: "אם העצים היו חכמים הם היו עושים הסכם ביניהם
להישאר כולם נמוכים ולא היו צריכים לגדול כל-כך. בסופו של דבר,
את מה שהם משיגים כשהם נאבקים אחד עם השני על האור וכל אחד
מנסה לגבוה יותר, היו יכולים להשיג בלי להילחם ובלי מאמץ."
התחלתי לענות לו דב-מה על השיחים שהיו נאבקים עם האלונים, אבל
אחר רגע תיקנתי עצמי ואמרתי: "אבל הם כן עושים הסכם!"
"איזה הסכם?" תמה בני.

"בהסכם הזה, כל עץ מבטיח לעצים האחרים שהוא ישקוד לאתגר את
שכניו, לעודד אותם לצמוח למלוא תפארתם, שהוא לא ייתן להם
להירדם בבינוניות."
הערה זו, נדמה לי, עשתה רושם רב על בני. אחר-כך המשכנו לדבר מעט
על חינוך...

(מתוך: "פינוקיו יורד מהפסים, דן לסרי, עמ' 124)